

Серія “АКЦЕНТИ”

Петро Миколайович ШЕВЧУК

**ІЗ СВІТУ РОЗДУМІВ
НАД РЕАЛЬНІСТЮ
ДАМОКЛОВИХ МЕЧІВ
НАД НАМИ,**

**або АСПЕКТ ФЕНОМЕНУ
ТОЧОК ЗАВИСАННЯ
ДАМОКЛОВИХ МЕЧІВ
НАД УКРАЇНСЬКОЮ НАЦІЄЮ**

Львів
КАМЕНЯР
2009

УДК 327
ББК 66.4
Ш37

Серію започатковано в 1993 р.

На своїй рідній землі ми, український народ, маємо прислухатися до свого сумління і творити себе через національний інтерес. Якщо є незалежна Україна, то мусить бути і єдина Українська Помісна Православна Церква – так вважає автор. Цю істину сприймає кожен, незалежно від конфесійних уподобань, для кого Бог і Україна – найсвятіші та єдині істини у світі.

Видання випущено накладом автора

Лиш боротись – значить жить.

Іван Якович Франко

Боже! Дав нам Україну ...

Дай нам ще й українців!

За Джузеппе Гарібальді

Найкраща і найвлучніша зброя

супроти наших ворогів –

зброя ворогів наших!

Петро Миколайович Шевчук

Папа Іван Павло II, Король Войтила, наголошуючи на своїй польськості, звеличував не лише свою національність чи польськість свого Папства, але передусім польський народ, свою націю. Папа Римський Іван Павло II був внутрішнім відображенням свого польського патріотизму, завдяки якому впливав на нас – українців та Українську церкву. Чому?! Де джерело сили впливу Папи Римського Івана Павла II в широкому спектрі конфігурацій його портрета?..

На нашу думку, в його особливій харизматичності, що випливає із феномену його унікального природного дару. Може, дещо грубувато звучатиме щодо мовного оцінення, але Папа Іван Павло II – це індивідуальність великого масштабу: передусім глибиною своєї духовності та величиною інтелектуального потенціалу. Окрім того – це велет-мислитель-богослов. Намагаючись докладніше змалювати образ Папи Івана Павла II, важко вмістити в одній особі всю широту спектру світу його зацікавлень: любив театр, мистецтво загалом; був замилюваний у літературу, поезію; усвідомлював потребу спорту: поєднання фізичного й духовного здоров'я; був умілим плавцем і лежачим. Глибоко і щиро любив молодь, усвідомлював її роль у майбутньому та суспільства в цілому, майбутнє Української церкви як такої та народу як нації.

Попри сказане, висловлюючись біблійним змістом, – це був неперевершений золотовуст-оратор, промовець, проповідник, живе джерело натхнення для багатьох людей: **“Не бійтеся прийняти Христа до своїх душ, благаю Вас, не бійтеся!..”**

Іван Павло II вагомо вплинув на розпад Радянського Союзу, а точніше комуно-російської імперії зла, на румовища якої народилась Українська незалежна держава і стала вільно діяти Українська церква. Він вселив надію не тільки на народження Церкви в Дусі Христової Благовісти, а й надію справедливого ладу в Центральній Європі та й у світі. Але надії – це ще не реальність. Папа Римський добре знав багатостраждальну історію України. Та надії все частіше блякнуть. Їх завчасно далекоглядно перекреслили польський патріотизм і католицький **месіанізм** Папи Івана Павла II, перекреслили наші очікування... Чому ж такий колапс?! А глибина трагедії власне й захована у феномені польського католицького месіанізму впродовж нашої тисячолітньої історії. А це та глибоко закорінена віра в серцях поляків про Боже провидіння для них, яке призначило їм нібито історичну місію поширення і утвердження римського католицизму на схизматі Сходу. І передусім – в Україні. І ті бачення, уже не самоусвідомлені про всеосяжність і псевдомогутність польської нації та держави, надають сили польській Католицькій церкві. Ось де переплетіння політичних польських інтересів з експансією к а т о л и ц и з м у... То й чим не ідентичність адекватності: польського церковного католицького месіанського імперіалізму з московським імперським месіанізмом православ'я?.. Ось в чому суть, незграбно захованого за північною рисою, головного завдання: збереження і закріплення “істинної канонічності” московського православ'я, передусім в Україні, з “невинним косим” поглядом на весь Схід Європи зі Заходу, а також на весь Захід Європи зі Сходу.

За зовнішньою конфліктністю, чи не за рахунок України вони “миряться”? Власне Україна і стала для них предметом, сценою безкомпромісного партнерства щодо торгів і угод. А тепер пригляньмось ще глибше: чи не є Москва одним із важливіших “екуменічних” (так вона себе вважає) партнерів Ватикану? Хоча Папа Іван Павло II дипломатично дотримувався ватикано-московського “екуменізму”, проте польські інтереси нації, держави та польської Католицької церкви ставив насамперед.

Не помилився у своїй насторожі думкою (на диво, в унісон з нашою думкою), висловленою після обрання Папи Івана Павла II, американський телекоментатор Вольтер Кронкайт, який сказав: “Цікаво, чи Кароль Войтила буде більше поляком чи Папою?..” Проте він був і залишився поляком і польським Папою у Ватикані.

Отже, як і передбачалось, постав у всьому обширі польський Ватикан з тісним поєднанням Римо-Ватиканського централізму, з польським національно-релігійним месіянством, захованим під омофором Бога та Христа, з антиукраїнською Ватиканською о с т п о л і т и к о ю (східною політикою), де Україну трактують як “місійний терен”, як периферію для експансії польського католицизму та польських політичних впливів. Цього, власне, українці й недобачають, а інші, через комплекс упередженості, не хочуть добачати, але якщо говорити загалом, то не бачити може тільки інтелектуальний сліпець. На основі глибокого аналізу прослідковується, що **нині Українська Греко-Католицька церква стала важливою “полячкою” для експансії католицизму**, зручною “причіпкою” до Римо-Католицької церкви, та має єдину стратегічну мету: сприяти латинізації українського народу через церкву, Бога та Христа.

Ватикан хоче, щоб в Україні була лише одна міжобрядова Католицька церква, де переважатиме, під опікою папського нунція, польська Римо-Католицька церква.

І коли 1993 року зусилля було спрямовано на створення єдиної в Україні Греко-Католицької церкви, у тісній співпраці з Українською Православною церквою Українського Патріархату з центром у Києві, то в ці намагання Ватикан “встромив палку у шпичі нашого колеса”: Українську Греко-Католицьку церкву Українського Закарпаття Ватикан підпорядкував безпосередньо Папі?! Отже, наша Греко-Католицька церква набула місця “підрядної пасербиці” в польській Римо-Католицької церкви, завдання якої в тому, щоб у майбутньому допомагати колонізації церкви та латинізації народу. Іншого майбутнього для українців не передбачили. І відлучення нашої, не боюсь сказати, отчої національної частки, єпархії Греко-Католицької церкви Закарпаття, – хіба це не відкрито зухвала дискри-

мінація? Адже, – як би ми не трактували факт Унії, – Українська Греко-Католицька церква є такою церквою Київської традиції, а її ж так штучно експансійно відділено від української нації, вже не кажучи, що відлучено від цілості УГКЦ в Україні?!

Із цього приводу Апостольський престіл тоді, в 1993 році, щоб якимось “ясністю” не розпалити дискусію, **не забарився** з відповіддю, в якій висловлено таку думку: “Апостольський престіл також бажає, щоб найшвидше було створено збори єпископів України, щоб усім стало зрозуміло, що Греко-Католицька церква в Галичині та Греко-Католицька церква Українського Закарпаття і Римо-Католицька церква творять Католицьку церкву в Україні”. Отже, здається, приїхали нарешті... Тому Ватикан прагне мати в Україні лише одну так звану міжобрядову Католицьку церкву, само собою зрозуміло, з домінантою привілейності, посеред особливої опіки папського нунція, польської Римо-Католицької церкви.

Ось таке місце Українській Греко-Католицькій церкві відвів Ватикан часів Івана Павла II. Проте за “паперовими” постановами Другого Ватиканського Собору наша церква повинна б нині функціонувати як Українська Помісна, Самоуправна одиниця, із Синоїдально-патріаршим устроєм, власною українською національною ідеологією, в нерозривній співпраці з єдиною Помісною Українською Національною Патріаршою Православною церквою у столиці України як церквою Київської традиції української нації. А в тогочасній Римо-Греко-Католицькій церкві відведено місце “причіпки” до польської Римо-Католицької церкви, звичайно з погляду допоміжного механізму латинізації українських парафіян.

Згадаймо українські Забужжя і Надсяння, яких Москва та комуністичні холуї-плебеї з Києва подарували тодішній повоєнній Польщі без нашої національної згоди. Такими жорстокими методами, властивими хіба що комуністичному та польсько-варварському фашизму, відібрано в нас понад 19 тисяч кв. км споконвічно українських етнічних земель, де Українську Греко-Католицьку церкву свавільно дискримінувала Польська Католицька церква із благословення Ватикану... Тільки як “старший брат”

Заходу анексував (лише на церковно-релігійному тлі) Перемиську (одну з найстарших українських церков Київської традиції) Греко-Католицьку єпархію, яку Ватикан і Варшава задумали приєднати до Римо-Католицької церкви в Польщі, та зазначають невдачі, тому створюють фіктивну Греко-Католицьку митрополію (але не в Україні, а в Польщі), а Греко-Католицьку кафедру (Православну кафедру Київської традиції) Папа знову ж таки не повернув українській громаді, в угоду Кармелітам.

Для чого це вариво? Та просто! Цього не можуть зрозуміти тільки раб і блазень у своїй меншовартості, а також зденаціоналізований тупий дурень, а ще прихований манкуртизований пропольський ренегат, і не зможе побачити сліпий. Все це витвір польської ватиканіани для того, щоб знищити традиційні українські національні етнічні корені, зокрема і “заслуженої” перед греко-католицизмом єпархії. Для досягнення цієї мети так важливо розірвати зв’язок із нашим національним минулим. А яка ж зухвалість: замість нашої кафедри, українським греко-католикам передали Римо-Католицький костел, який став греко-католицькою кафедрою, а от Кармелітам віддали споконвічну Українську Святиню – Наш Храм. Люди, задумаймося, що з нами витворяють?! Де хоч краплинка відчуття нашої честі та національної гордості, що ми дозволяємо чинити так безкарно над собою в абсолютному безголосі?! Невже нас обсіла цвіль зовсім омертвілої рутини м е н ш о в а р т о с т і ?.. Чи самопацифізму? Здрігнімося!..

Отже, Римо-Католицький костел має “духовно” перевиховувати наших “вірних” у польсько-латинському дусі, які мають риси римо-католицької іконописної мозаїки та костельного розпису, із прихованим чи відвертим наміром майбутнього злиття Української церкви з Римо-Католицькою церквою.

Хотів би наголосити на ще один факт, на який, під час тріумфальної ейфорії візиту Папи Римського Івана Павла II в Україну, не звернули уваги (чи вже свідомо “не зауважували”), – це коли на нашій традиційно східно-християнській українській Землі, в її серцевині – Києві

та у Львові, Божественну літургію було спершу відправлено латинським обрядом і – лише наступного дня – у візантійсько-українському обряді. Отак зухвало та цинічно-гордо ставляться до нас – наївних та отупіло-невинних. У нас впродовж століть уже виробився комплекс рабської меншовартості. Це, може, найзухваліший приклад експансії польського Римо-Ватиканського католицизму на східно-традиційний обряд української нації. Експансії на Схід для нівелювання Української Греко-Католицької церкви, а все задля однієї мети: вивицяти Римо-Католицьку церкву та деградаційно-еволюційно применшити Українську Греко-Католицьку церкву в Україні.

Під час свого останнього візиту в Україну Папа Іван Павло II насамперед відвідав Римо-Католицьку церкву, хоча, як нам здається, він візитовав у Православну Україну, а не будь-то чию периферію. Аналогічно відвідини її у Львові форпоста в Україні польських рештків римокатоликів, а автохтонна (хоч генетично – аллохтонна) національно-українська Греко-Католицька церква і в Києві, і у Львові, ніби й не існувала: якась там, так собі, задвіркова Церква... А наївні греко-католицькі клерикали очікували від візиту Папи Патріаршого титулу, абсолютно зациклено, не усвідомлюючи суті зі стратегії остполітики католицько-польського Ватикану: найменше зміцнювання автохтонії Східної церкви утруднювало б поширенню Римо-Католицької церкви (принаймні на цьому етапі) аж до Дніпра!

Ось чому, і не випадково, про інституцію УГКЦ немає згадки в жодній з папських проповідей в Україні.

Крім того, з боку римокатоликів були навіть протести супроти відправи Служби Божої в Києві у візантійському обряді.

Апогеєм приниження нашої національної гідності під час візиту Папи Івана Павла II було те, що блаженні не проголосили відомих Святих наших національних угодників Української Греко-Католицької церкви ХХ сторіччя, серед яких двоє мали б бути першими у виголошеному списку. Та ба... Їх чомусь зовсім не виявилось, чомусь пропущено, і не кого-небудь, а Андрея Шептицького та Йосипа Сліпого! Їх було зігноровано. І що це, випадковість? Позбавити українську націю велетів духу, героїчних

постатей у мить історично важливого моменту – це вже не дрібничка! І це ще не все!

За час знаменного візиту Папи Івана Павла II в Україні було виголошено блаженного з Римо-Католицької церкви – українофоба, архієпископа Юзефа Більчевського, якого в жовтні 2005-го проголошено святим. Він є ворогом українства, і зокрема ворогом Андрея Шептицького. Двох наших українських святих із Пряшівщини (Словаччина) Павла Гойдича та Василя Гопка проголосив для Словаччини святыми.

Отже, не тільки на сценах політичного бомонду відбуваються політичні дива, а й на амвонах церкви під омофором Бога і Христа!!! І цілком не випадково перенесли центр УГКЦ зі Львова до Києва, а у Львові створили Римо-Католицький центр Митрополії.

Проте дехто з нас і досі перебуває в ейфорично-фанатичній тьмі міжконфесійної гризні поза національними інтересами.

Дивуюся, що на 19-му році нашої державної незалежності панівними в Україні є Православна церква Московського Патріархату та Римо-Католицька церква, які впливають на наш духовний національний світ. Це все наслідки меншовартісного нігілізму, тривалого поневолення “малоросійством” в українському суспільстві. У нас є патологія потягу до “старшого брата”, до “суперканонічного” московського “благочестя”, до прославляння нашої трагедії поневолення “великою вітчизняною війною”, не усвідомлюючи, що ми себе самопацифікуємо для полегші споконвікової стратегії експансії наших сусідів. Довговіковий туман уярмлюючого імперського месіянзму завжди був, є та ще тривалий період буде, за умови стану нашої закомплексованої меншовартісної тупості, буде зависати над нашими свободою і гідністю дамокловим мечем.

Вважаю (і дивуюся, адже так є), що Унія 1596 року спричинена, організована та витворена як найзухваліша диверсійна акція польського королівського політикуму для розколу та ослаблення цілісності і так ослабленої тоді нації того бурхливого, важкого та суворого періоду нашої історії.

Як же треба було затуманити і втовкмачити людей, щоб вклинити в мізки частини суспільства, що “от, мов, якби були не вчинили Унії, то нас були б сполонізували”, не усвідомлюючи, що це й була головна мета розчистити шлях для експансії через католицизм польського поневолення України.

Не знаю, чи пробудять хоч краплинку національної гідності та державної відповідальності за майбутнє України ці наведені лише окремі штрихи світобачення, заховані у сліпоті ідолопоклонства, байдуже чи перед римо-варшавськими папами, чи патріархами Московії. Не здивує реакція фанатиків, отупілих або задебілених, чи просто гарячкуватих дилетантсько-безграмотних опонентів, тому що впродовж багатьох років ми перебували в неволі. Тим, хто не згубив до решти відчуття відповідальності за долю української нації, то їм радив би задуматися і зрозуміти слова відомого політика нашого часу: “Ми не шукаємо ні ворогів, ні друзів, ми шукаємо національний інтерес”, який нині потребує того, щоб сани були готові влітку, а відро не тоді шукати, коли вже пожежа. Нагальністю українського національного єдиного помісного Патріархату в Києві є створення єдиної Української Національної Помісної Православної церкви з митрополіями релігійного християнства, Рада представників якої повинна вирішувати питання як тактично-організаційного, так і стратегічно-загальнонаціонального змісту. Проте кожна постать Української Помісної Православної церкви має керуватися тільки національним інтересом, а прийняті рішення повинен затверджувати Патріарх Української Православної Помісної церкви, утвореної на основі Київського Патріархату. Якщо є незалежна Україна, то мусить бути і єдина Українська Помісна Православна церква!

Така позиція була ще за часів гетьманування Петра Конашевича-Сагайдачного, Богдана Хмельницького, Івана Мазепи, Павла Скоропадського. І цій позиції не перечитиме тільки той, для кого Бог і Україна найсвятіші та єдині істини у світі, незалежно від християнського обряду.

Ми маємо вирішити: бути чи не бути нам як українській нації, як етносу, як єдиному народу на споконвічній

нашій предківській українській землі. Треба прислухатися до свого сумління (якщо воно є) кожному християнину-українцю та дати відповідь на запитання: що це за хутори – Українська Автокефальна Православна церква, Українська Греко-Католицька церква тощо?

Антиукраїнський диверсійний центр Кремля, під виглядом Бога і Христа, іменує себе Українською Православною церквою Московського патріархату, таким же диверсійним є і римо-польський центр. Вони на українській землі не вважають себе бездомним стадом худоби: **або ти Син споконвічно української землі, або ти фарисей – зрадник роду свого та землі своєї, і крові материнської.** Таке може відбуватися тільки там, де немає національної еліти інтелігенції, а правлять юди та зайди, мімікрії чи мізерії від української нації.

Погляньмо на сторінки нашої стражденної історії, на жахливі терпіння, на духовні та фізичні геноциди, які ми завдяки Божій допомозі пережили, хоча й великою і дорогою ціною, та здійснили наше споконвічне прагнення – відродження Української Незалежної Державності. Це наша нагорода від Бога за те, що ми вірили в Нього та вірили в український месіанізм. Бог і надалі допомагатиме нам тоді, коли ми будемо самозречено працювати. Бог не допомагає тільки трьом людям на Землі: **неробам, лінивим і дурням, бо з них народжуються і мізерія, і мерзота...**

З цього приводу розповімо притчу: “Із кораблем трапилася катастрофа посеред океанської стихії. І чудом Божим залишився з усіх присутніх на кораблі лише один чоловік, невідомо чи це пасажир, чи з екіпажу. Хвилі розбурханої стихії океану викинули його живим на якийсь риф, що виступав над водою. І вклякнув він на коліна, простягнувши і вознісши руки в небо, та став просити: “Боже, допоможи мені, грішному, врятуватися! Порятуй мене! Допоможи мені, Всевишній і Єдиний!” Раптом перед ним з’явився Господь в образі ангела. І чоловік ще більше приклякнув поклоном, благаючи: “Боже! Допоможи мені, грішному, врятувати душу й тіло мої!” Ангел відповів йому: “Що ж я буду допомагати тобі? І як? Як ти нічого не робиш?” – “А що ж мені робити, ангеле Божий?” – запитав здивовано чоловік. “Ти пливи, тоді я зможу тобі допомагати!..”

Отже, творимо себе не через отаманів, хутори та солтисів в них, а через своє реальне, проникнувшись розумом і серцем чистим, єднання етнічного роду нашого. Творимо себе тільки через національний інтерес, щоб нарешті ми перестали бути меншовартісними рабами та підніжками чужинців – незалежно, чи вони з Москви, чи з Варшави. Станьмо нацією-месією! Нам Бог дав месіанство! Де ж воно? Боже, просвіти голови наші! Не роди нам людей-слимаків і самоїдів, і ще й самопацифікаторів. Де чувано, щоб великою нацією правив юда, зек чи політична курва, ренегат чи яничар?..

Сьогодні, стежачи за політикою Польщі, ми бачимо з її боку “запопадливе” намагання “сприяти” нам увійти в НАТО?! Варто задуматися, чи це “сприяння” для нас є щире, безкорисне, неупереджене? Наведу єдиний аргумент щоб розкрити їхній “секрет”: московські правителі в повенний час подарували полякам, під час поділу теренів Європи, 19 000 (а фактично понад 40 000, якщо згадати, що резиденцією нашого галицького князя було місто Краків) кв. км українського етнічного терену Забужжя і Надсяння. Сучасні польські правителі усвідомлюють, що вони ніколи не заглушать у пам’яті українців ніякі чужинецькі рішення і доводи про незмінність кордонів, тому наш терен рано чи пізно треба буде повертати, незважаючи на авторів плану з 1717 року про знищення української нації, як народу цілого, та паталогічно-озлоблених Вітренків, Симоненків, Морозів, Януковичів тощо. **Отчою Землею нації не розкидається ніхто, й не буде прощення поколінню за тупе та рабське мовчання.** Тому намагання “доброго дяді” польського щодо НАТО і є тим кляпом для закриття нам рота, бо ж, будучи в одному альянсі, ми вже тоді фактично не матимемо змоги повернути наші давні землі. І тут доречна ще одна геніальність нашого Степана Бандери: “Ніхто нічого нікому за так не чинить”. І будь-яке чужинецьке добродійство – це звичайнісінька ф і к ц і я ! А землю своєї нації ніхто, хто поважає себе, землю і націю свою не розтринькує. До прикладу: румуни за якихось 2–3 га острівця Зміїного готові перегризти нам горло. Вони навіть не червоніють від свого зухвальства: адже понад 50-кілометрова смуга української землі є

вздовж сучасного українсько-румунського кордону, а румуни не поспішають повертати її.

Кремлівські “кавалери” з ленінсько-сталінського Кремлівського каганату подарували (без згоди українців) 39 000 кв. км української землі нашій північно-західній сусідці пані Білорусії. Проте вона, московська пасербиця, мовчить, ніби води в рот набрала.

Також згадаймо про Слобожанщину, а саме: Курську, Білгородську та Воронезьку області, якими московські рейдери хизуються, наче ті індіки перед дощем. Не кажу вже про Стародубщину. Про північну етнічну українську смугу над так званим північно-українським (сучасним) кордоном, понад 35–65 км під Московитією вздовж кордонів північно-східних, що сягала місцями Пензенського терену. А Таганрожчина? А Кубань? А Придністров'я? А Пряшівщина?

Ось де українські землі, яких загарбано та заховано в обсяг площі 1 млн 130 тис. кв. км етнічного українського терену? Чи не пора пробудити розум, совість і серце українців?! Якщо вони в них ще є.

Тому й не дивно, що **Бого-Ідол Папа**, для лакового наміру, не нехтував створити свою і польсько-католицьку релігійну диверсію. Будьмо щомиті напоготові та сильними, тоді на нас зважатимуть і поважатимуть. Для цього треба керуватися лише єдиним – національним пріоритетом, феноменом дії якого є національний інтерес, – найсакральнішим у нашому житті, тоді матимемо право називатися воістину українцями. Над нами не буде звисати дамоклів меч, бо всі “доброзичливіці” пам’ятатимуть істину з Біблії: “Хто прийде до нас з мечем – той від нього й загине”.

ПРО АВТОРА

Народився 16 червня 1931 р. на Волині, у селі Іванчиці (тоді називались – Старі Іванчиці) Луцького (нині –Рожищенського) району, над тихоплинною заплавною річкою Сарною. Тут пройшло босоноге дитинство.

З ранньої юності доля понесла Петра Шевчука бурхливим руслом боротьби. Складна і неласкава доля супроводжувала життєвими стежками. Вся його близька і дальша родина перейшла через в'язниці, Сибіри і підпілля.

У 1957 р. закінчив Львівський нафтопромисловий технікум, 1965-го – Львівський університет (інженер-геолог), в 1989 р. – два курси історичного факультету. Працював на Прикарпатті, 12 років – у Ханти-Мансійському краю.

Захоплюється поезією і прозою. Пише історико-літературознавчі нариси. Співавтор першого українського перекладу з російської драми-феєрії Миколи Костомаріва “Кремуцій Корд”, монографічних нарисів “Іван Франко – співець словенського еднання”, автореферату “Практика – критерій істини”, “У дзеркалі долі 1-ї Української національної армії”, “Феномен Українського Січового Стрілецтва”. Впродовж 14 років був членом обласної редакційної колегії Книги Пам'яті України (Івано-Франківська область). Друкувався у різних часописах та спілчанському журналі “Перевал”.

Має сина, внука Тарасика і Оксанку. В 2002 р. відійшла у Вічність дружина Розалія.

Мешкає в Івано-Франківську. Бере активну участь у суспільно-політичному житті краю. Ветеран ОУН.

ПОМІЧЕНІ ПОМИЛКИ

Шевчук П. М. Із світу роздумів над реальністю
дамоклових мечів над нами

Сторінка, рядок	Надруковано	Треба
15, 11-й низу 9-й низу	співець словенського дзеркалі долі 1-ї Української національної армії	співець слов'янського дзеркалі долі 1-ї Української дивізії Української національної армії

Науково-популярне видання

Серія "АКЦЕНТИ"

Започаткована в 1993 р.

Шевчук Петро Миколайович

ІЗ СВІТУ РОЗДУМІВ НАД РЕАЛЬНІСТЮ ДАМОКЛОВИХ МЕЧІВ НАД НАМИ, або АСПЕКТ ФЕНОМЕНУ ТОЧОК ЗАВИСАННЯ ДАМОКЛОВИХ МЕЧІВ НАД УКРАЇНСЬКОЮ НАЦІЄЮ

Редактор і коректор *Євдокія Русин*
Художній редактор *Алла Марковська*
Технічний редактор *Леся Пелехата*

Здано на складання 12. 12. 08. Підписано до друку 02. 06. 09.
Формат 84x108 1/32. Папір офсетн. Гарнітура Times.
Офсетний друк. Умов. друк. арк. 0,84.
Обл.-вид. арк. 0,65. Тираж 1000 прим.

Видавництво "Каменярь". 79000, Львів, МСП, Підвальна, 3.
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 462.
Ел. адреса: vyd_kamenyar@mail.lviv.ua
Вебсайт: <http://www.kamenyar.com.ua>

Віддруковано ФОП Муха Ю. М.
Львів, вул. Дорошенка, 24

Шевчук П.

Ш37 Із світу роздумів над реальністю дамоклових мечів над нами, або Аспект феномену точок зависання дамоклових мечів над українською нацією [Текст]. – Львів: Каменярь, 2009. – 15 с. – (Акценти).

ISBN 978-966-607-100-5

На своїй рідній землі ми, український народ, маємо прислухатися до свого сумління і творити себе через національний інтерес. Якщо є незалежна Україна, то мусить бути і єдина Українська Помісна Православна Церква – так вважає автор. Цю істину сприймає кожен, незалежно від конфесійних уподобань, для кого Бог і Україна – найсвятіші та єдині істини у світі.

УДК 327
ББК 66.4